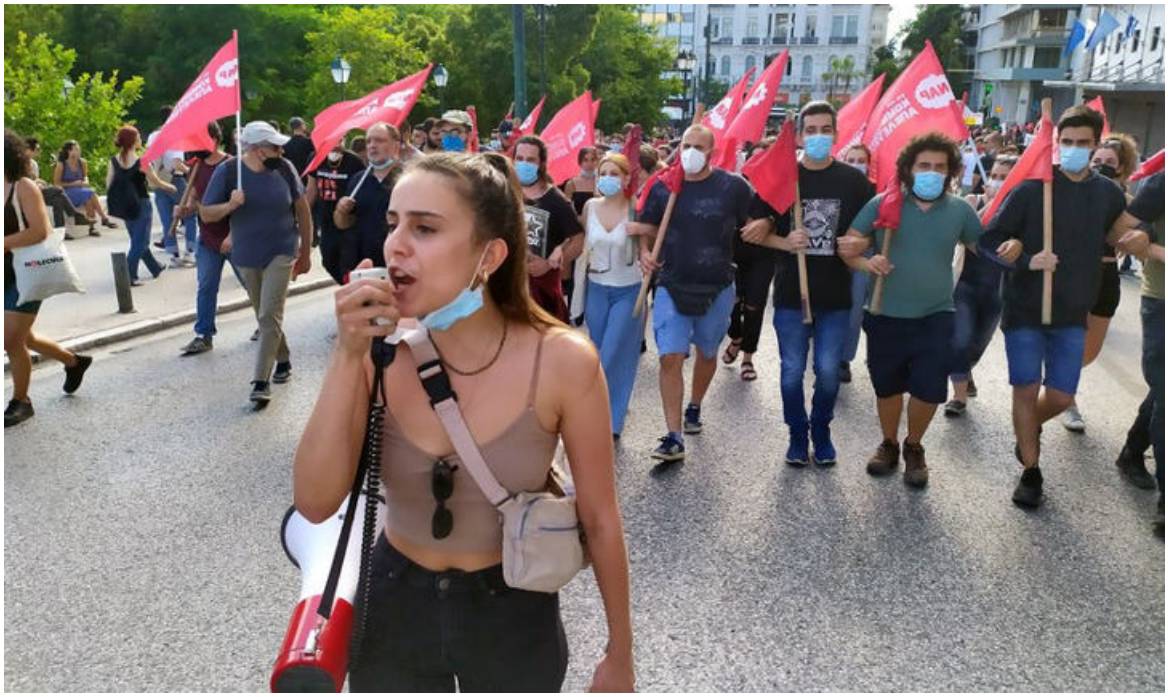
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η κοινωνική δυσαρέσκεια είναι δεδομένη. Είναι δυνατόν στην εποχή της περιλάλητης 4ης βιομηχανικής επανάστασης και των διαστημικών ταξιδιών, να έρχονται λογαριασμοί ενέργειας τρόμου και να προετοιμάζεται όλη η Ευρώπη να αποδεχθεί ακραία ενεργειακή φτώχεια; Ήταν τόσο εύκολο τελικά να ανάψει η φωτιά ενός φονικού πολέμου μέσα στην καρδιά της Ευρώπης, αλλά και να μπαίνει αβασάνιστα στο τραπέζι της συζήτησης και αυτή ακόμη η προοπτική ενός πυρηνικού ολέθρου;

Βαραίνει ωστόσο η αδυναμία να δοθεί απάντηση στο ερώτημα «τι και πως κάνουμε τώρα»; Οι πρόχειρες απαντήσεις, ειδικά εν όψει εκλογών, αποδεικνύονται πολύ «λίγες» για να πείσουν. Ξεχωρίζουν στη συζήτηση ορισμένα ερωτήματα.

> Ο «αριστερός κυβερνητισμός» προσφέρει ανακούφιση στην αστική τάξη από την πίεση του λαού. Μόνο ο «δρόμος» φέρνει κατακτήσεις!

Πρώτο: Το «να φύγει ο Μητσοτάκης» φαντάζει και είναι υπερ-αναγκαίο, τουλάχιστον ως

εκδίκηση ενάντια σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση στο σύνολο των οικονομικών, κοινωνικών και δημοκρατικών ζητημάτων από μεριάς της κυβέρνησης της ΝΔ. Ωστόσο πόσο συγκινεί πλέον η πρόταση για αλλαγή κυβερνητικού τιμονιέρη που πλασάρει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος δεν μιλά καν για «κυβέρνηση της αριστεράς», αλλά για «προοδευτική κυβέρνηση»; Είτε κάποιος θυμηθεί την κατάντια της προηγούμενης κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ, είτε δει το πως η κυβερνώσα αριστερά της Χιλής πρόσφερε στο Πινοτσετικό συρφετό μια νίκη και ταπεινωτική ήττα στο μαζικό κίνημα των δρόμων ή το πως ο Λούλα στη Βραζιλία θέλει να νικήσει την ακροδεξιά σε συμμαχία με την ακρο-νεοφιλελεύθερη δεξιά, το συμπέρασμα είναι το ίδιο: Ο ρόλος των «αριστερών» κυβερνήσεων, εντός των βασικών πυλώνων της αστικής πολιτικής, δεν είναι να προσφέρουν «ανακούφιση» στα λαϊκά στρώματα, αλλά να εξασφαλίσουν ανακούφιση στα συστημικά επιτελεία, μέσω της ποδηγέτησης και του ελέγχου της κοινωνικής δυναμικής. Απεναντίας, είναι ο «δρόμος» μετασχηματισμένος στη μορφή ενός κινήματος με συνολικά πολιτικά χαρακτηριστικά που μπορεί να επιβάλει σε οποιαδήποτε κυβέρνηση καταχτήσεις. Είναι η επαναστατική απειλή και εξέγερση που μπορούν να καθορίσουν τους όρους για την εξουσία (άρα και την κυβέρνηση) των ίδιων των εργαζομένων.

Δεύτερο: Αρκεί σήμερα ένα «μέτωπο για την επιβίωση», όπως προτείνουν οι αιώνιοι σύμβουλοι της «πολιτικής μαζών», έναντι ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου, το οποίο πρέπει να θεωρηθεί «πολυτέλεια»; Μα σήμερα λέγεται αυτό; Αν στον αντι-μνημονιακό κύκλο του 2010-2012, φάνταζε ως αιτία των προβλημάτων μια «ειδική» πολιτική (μνημόνια) και ως ένοχος οι μνημονιακές κυβερνήσεις, δεν είναι σήμερα οι ίδιοι οι εκπρόσωποι της εξουσίας που λένε ότι την ενεργειακή και γενικότερη φτώχεια την προκαλεί η συνολικότερη λειτουργία της καπιταλιστικής αγοράς;

Τρίτο: Έχει αποσυρθεί αλήθεια από τη συζήτηση το θέμα του ρόλου της ΕΕ; Είναι πραγματικά ακατανόητη η προβολή αυτής της άποψης, στην οποία πρωτοστατούν κυρίως δυνάμεις πέριξ της ΛΑΕ. Αν λίγα χρόνια πριν υπήρχε μια ενοχοποίηση της ΕΕ λόγω των «ειδικών» (μνημονιακών) πολιτικών της και για κάποιες χώρες (που ήταν δήθεν «μπαταχτσήδες»…), σήμερα στο κάδρο μπαίνει πιο συνολικά ο ρόλος της ΕΕ: Με την απόφασή της να γίνει συμπολεμιστής (και θλιβερός πελάτης σε υγροποιημένο φυσικό αέριο) των ΗΠΑ στον πόλεμο της Ουκρανίας, βυθίζει όλους τους λαούς τόσο στην ενεργειακή φτώχεια αλλά και στο σκότος μιας επικίνδυνης πολεμικής αναμέτρησης χωρίς τέλος. Ο στόχος για έξοδο από την ΕΕ και διάλυσή της είναι πιο επίκαιρος από ποτέ.

Τέταρτο: Πρέπει να αποτελέσει διαχωριστική γραμμή για την αριστερά η στάση απέναντι στον πόλεμο ή αρκεί ένας περιορισμός στην εναντίωση στις συνέπειές του; Αυτό δεν αφορά

μόνο τη ρητή καταδίκη χωρίς αστερίσκους και χωρίς «επιλογή μικρότερου κακού», του πολέμου των αγωγών, των αγορών, της διαμόρφωσης σφαιρών επιρροής και επίδειξης ισχύος στη μάχη για την ηγεμονία μεταξύ αντιμαχόμενων πόλων των καπιταλιστικών κρατών και οργανισμών στην Ουκρανία (ΗΠΑ/ΝΑΤΟ/ΕΕ έναντι Ρωσίας/Κίνας). Το ερώτημα γίνεται πιο «σκληρό» όταν αφορά τη στάση απέναντι στην πολεμική ψύχωση στο πλαίσιο του άδικου και αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Θα δεχτούμε τις πολεμικές δαπάνες στην Ελλάδα, στο όνομα της (δήθεν αποκλειστικά) επιθετικής Τουρκίας ή θα απαιτήσουμε να ακυρωθούν τα εξοπλιστικά προγράμματα σε όφελος κοινωνικών πολιτικών και αύξησης των εργατικών μισθών; Θα συνηγορήσει η αριστερά στους αστικούς τυχοδιωκτισμούς για επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια ή θα ή θα πούμε καμία αλλαγή στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα; Θα αγωνιστούμε ενάντια στην προοπτική οικοπεδοποίησης των διεθνών θαλασσών (ΑΟΖ) για να βγουν κέρδη εκμετάλλευσής τους για τις πολυεθνικές εξόρυξης από ορυκτά καύσιμα και θα αποδεχθούμε την επικίνδυνη στρατηγική «ΕλλάδαΧ5» μέσω της ανακήρυξης ελληνικής ΑΟΖ από την Κέρκυρα ως την Κύπρο ή θα εναντιωθούμε σε μια πολιτική που αποτελεί συνταγή πολέμου;

Κάθε άρνηση βημάτων για το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό μέτωπο δίνει πολιτικό χώρο και χρόνο στη αστική και ρεφορμιστική αριστερά

Πέμπτο: Έχει κάποια βάση η άποψη ότι «είναι αναγκαίο ένα αντικαπιταλιστικό, πολιτικό μέτωπο, αλλά μιας και δεν υπάρχουν σήμερα οι προϋποθέσεις για αυτό, ας πάμε για κάτι πιο χαλαρό σήμερα»; Αλίμονο αν ο πολιτικός χρόνος μπορούσε να παγώσει με ένα μαγικό τρόπο, έτσι ώστε να δουλέψει υπέρ των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς. Κάθε άρνηση βημάτων στην κατεύθυνση του αναγκαίου μετώπου (με πολύτιμη γι αυτό αφετηρία την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά όχι και «τερματικό σταθμό»), στην πράξη δίνει πολιτικό χώρο και χρόνο σε πολιτικά ρεύματα της αστικής, διαχειριστικής και ρεφορμιστικής αριστεράς. Διευκολύνει τον ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος δεν τόλμησε να πει ούτε καν όχι στην ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ! Δίνει πολιτικό χώρο στο ΚΚΕ, το οποίο για μεν την Ουκρανία διακηρύσσει μια στάση εναντίωσης στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όταν όμως φτάνει το ερώτημα στα ελληνοτουρκικά, προτάσσει την εναντίωση στην … «ιμπεριαλιστική ειρήνη», ανακυκλώνει τα περί «κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας» και φτάνει να παραπονιέται για την αποστολή όπλων από την Ελλάδα στην Ουκρανία, «που θα ήταν χρήσιμα για την άμυνα των νησιών».

Αποτελεί έμμεση στήριξη στην προσπάθεια προσεταιρισμού ρευμάτων ριζοσπαστικοποίησης

από μεριάς του ΜεΡΑ25 ενός σχηματισμού που ρητά τοποθετείται υπέρ της ευρωδιαχείρισης και της παραμονής στο ΝΑΤΟ, διαμορφώνοντας μια εκδοχή ρηχού μεταμοντέρνου αριστερο-ριζοσπαστισμού, πολύ δεξιότερα από τον ΣΥΡΙΖΑ του 2010-2012. Είναι η απόσυρση επομένως από ένα σχέδιο αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου με πρόσχημα την «ευρύτητα» και με πρόσχημα τον «συσχετισμό» που δυσκολεύει την αναγκαία ανατροπή του συσχετισμού υπέρ ενός ρεύματος εργατικής πολιτικής ανεξάρτητης από το αστικό και ιμπεριαλιστικό πλαίσιο, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής στόχευσης. Το ΝΑΡ θα συμβάλει αυτοτελώς και μέσω της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτή την κατεύθυνση απευθύνοντας κάλεσμα ευρύτερης συστράτευσης αγωνιστών και πολιτικών δυνάμεων.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *ΠΡΙΝ* στις 22.10.2022